

som jeg ikke er temmelig sikker paa at kunne opfylde, og den ærede Interpellant maa altsaa lade sig nøie med, at jeg udtaler, at det er et Spørgsmaal, som jeg erkjender, at Regjerings Opmærksomhed maa være skarpt henvendt paa.

Schjærring: Den ærede Minister vil dog vistnok erkjende, at det Løfte, at indhente Erklæringer fra Autoriteter, er af det Slags Løfter, som en Minister let kan give. Med Hensyn til Henviisningen til Litteraturen skal jeg gjøre opmærksom paa, at vor lille Litteratur virkelig ikke kan bære ret mange Skrifter om dette specielle Spørgsmaal; det er allerede al Vre værd, at et saadant ret anseeligt Skrift som det, der flere Gange er omtalt, har kunnet udkomme paa Dansk. Iøvrigt har det ikke været min Hensigt, om end Forespørgslenes Affattelse maatte være noget skarp, at ville fremkalde et bestemt Løfte fra den høitagtede Minister; thi det kan jeg godt indsee, at han ikke kunde give. Det har kun været min Hensigt at henlede hans og Folkethingets Opmærksomhed paa denne Sag, og naar den høitagtede Minister vil overveie denne Sag og gjøre de Skridt, som en saadan Overveielse vil udkræve, da vil jeg foreløbig slaae mig til Ro derved og afvente de Resultater, som en saadan Overveielse vil føre til. Med Hensyn til, hvad den høitagtede Minister iøvrigt anførte, kunde jeg nok have endeel Erindringer at gjøre, men da der er 2 Forespørgere efter mig, som vente paa Ordet, og som ogsaa skulle have lidt Tid, tør jeg for mit Vedkommende ikke længere opholde det ærede Thing.

Da ingen flere ønskede at høre sig, erklæredes Forespørgslen for sluttet.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen:

Forespørgsel af Folkethingsmændene for Præstø Amts 6te Valgtreds (Thurah) til Justitsministeren angaaende Materialisternes Ret til at forhandle Medicinalvarer.

(Forespørgslen findes i Tillæg A. Sp. 1030.)

Thurah: Ja, det gjør mig næsten ondt at maatte lægge Beslag paa det høitærede Things Tid i den sene Aftenstund, da jeg desværre ikke kan love at gjøre det saa ganske kort, som jeg ønskede. Den Gjenstand, som jeg her ønsker at bringe paa Bane, har nemlig i mine Dine en Vægt og Betydning, som ikke tillader mig at gaae let hen over den, og den har vistnok ogsaa for Thinget faaet en Betydning i den nærmeste Fortid derved, at der fra Apothekerforeningens Direction er fremlagt her i Thinget et Skrift, som meget vidtløftig og alvorlig afhandler denne Sag, og som jeg antager med Interesse er blevet læst af det ærede Things Medlemmer. Næringsloven af 29de December 1857 § 46 har den Bestemmelse, at der kan meddeles Borgerkab til at være Materialist, hvilket skal give Ret til saavel i Stort som i Smaat at falholde Medicinalvarer i upræpareret Tilstand, dog saaledes at det ved kongelig Anordning kan bestemmes, hvilke Varer det skal være Apothekerne forbeholdt at forhandle i visse mindre Partier. Det varede 5 Aar, før Slutningen af denne Lovbestemmelse, nemlig den, at det ved kongelig Anordning nærmere kunde bestemmes, hvilke upræparerede Medicinalvarer det skulde være Apothekerne forbeholdt udelukkende at forhandle i visse mindre Dele, kom til sin Anvendelse. Først ved kongelig Anordning af 12te Juli 1862 udkom der en Bestemmelse desangaaende, og det var først, efterat der var hørt en Commission, som var nedsat i denne Anledning. Denne Commission deelte sig i et Fleertal og et Mindretal. Mindretallet fastholdt, at naar Loven havde udtalt, at saavel i Stort som i Smaat skulde Materialisterne have Lov til at forhandle upræparerede Medicinalvarer, maatte derved forståaas, at de Indskrænkninger, der skulde stee, ikke skulde gjælde undtagen ganske smaa Doser eller Dele af saadanne Medicinalvarer og kunde navnlig ikke komme til at gjælde saa store Mængder og Værdier af disse Varer, som den kongelige Anordning fastsatte. Den kongelige Anordning har nemlig givet den Bestemmelse, at 59 Sorter af Urter, Blade, Rødder og ætheriske Olier maae kun af Materialisterne sælges til en Værdi af 20 Rd. og derover, og 114 Sorter af lignende Artikler maae kun sæl-